

történetét. Ezen munkák során alakultak ki a lap megyetörténet-írásának hagyományai: múltidézés fél-egy ív terjedelemben a felhasználható monográfiák segítségével; betekintés a megye közéletébe korabeli lapok alapján; a földrajzi, népességi adatok alakulása. A szerkesztők nem folytatták az erdélyi sort, az újabb leírások valamely más cikkhez tagolódtak, illetve a dunántúli megyék bemutatásában mutatható ki egy másik következetesség. Ez a kettősség – a megyeleírás a lapszám más cikké(i)hez is tartozik, de az egymás utáni munkák földrajzi egységet is képeznek – jól bevált, és remélhetően a későbbi szerkesztők is eszerint folytatják a sorozatot.

Az európai és magyar múlt ábrázolásában egy másik történeti-földrajzi rovata a lapnak az *Útinapló*. A rovat egy miskolci gépészkarri egyetemista felvidéki útleírásával indult, a műfaj

klasszikusaihoz méltóan, 1994-ben. A szerkesztők hagyományos nyári túráiról készített írások is ebben a rovatban jelennek meg. Ezekben a cikkekben a szerző egyszerre próbálta elvégezni a felkeresett tájegység természeti, kulturális, történeti bemutatását és egy kirándulás eseményeinek pontos megörökítését.

Áttekintve a Belvedere Meridionale hétéves pályafutásán a fejlődés vonala szépen megrajzolható. Az új szerkesztők számára szép és nehéz feladat lesz a lap hagyományainak és eddigi színvonalának megőrzése. Ugyanakkor elvárható tőlük, hogy a megtartani érdemes régi formák és keretek mellett számos új témával és szemlélettel gazdagítják majd a lap arculatát.

N. T.*

* * *

Kedves Hallgatók!

Hat év emlékeiből válogatok. Elöttem a kilencvenes tanévkezdés, a hangulatadó ópusztaszeri túrával, a történelem tanszék bemutatkozásával, amely azonnal érzékeltette, hogy itt másról, többről is lehet szó, mint egy hétköznapi felsőoktatási intézetben. Nekiünk a velünk együtt újonc, latint is tanító Tóthné volt a sztár, és a tanári elhivatottságával a passzívokat is mozgósító Sümegei. Szegfű tanár úr „monstre” péntek délelőtti előadása kellemes, szórakoztató kikapcsolódás volt néhány harsányabb csütörtöki éjszaka után. Kovács tanár úr a belgyógyászati

klinikáról szökött ki, hogy egy kölcsönvett órácskában belénk tukmálja a helytörténet mibenlétét. A „kulcs” Julika néninél volt.

A „nagyokat” utáltuk – gondolom, mindig, minden „kisebbségben” ott munkál a háttérbe szorítottság érzése. Jöttek azzal az „évbélás”, Batu Kán-féle ökörséggel, és ennek lényegét nagyjából az első szakestélyig nem nagyon érzékeltük. A Belvederek ott hánykolódtak a régi folyosó nagy asztalán, és nem szégyellem kijelenteni, hogy kemény magunk – Kovács Józsi, Király Ernő, Szebenyi Nándi, Jáger Szabi és jómagam – inkább a Tűt olvasta és szerkesztette akkoriban. A második év végén a felejthetetlen tatárjárás-

* Munkatársunk 1996 tavaszán a JATE BTK Új- és Legújabbkori Magyar Történeti Tanszékén működő Gulyássy Tivadar Országismereti Önképzőkör számára készítette folyóiratunk történetének rövid összefoglalását.

konferencia rázta össze a négy évfolyamot, és ebben a mi elnöiesedett, visszahúzódó évfolyamunk helyett az akkori elsősök vitték a prímet.

A 92. őszi Belvedere „hatalomátvétel” felettébb időszzerű volt. Régi barátom, Jancsák Csaba és évfolyamából a felejthetetlen Farkas István és Hevesi „Sztív” – remek kvartett lehettünk volna hosszabb időre is... Nem így történt. Egy év elteltével kettesben maradtunk. A nagyfiú Nyerges Zsolt volt, a mi tartalmi reformjainkhoz ő adta az akkor újszerű, általános tetszést arató formát. A szerkesztői teamből az évek során szerzői team lett, a hagyományos Mojó-beli estéken csak a cikkeket osztottuk ki és szedtük össze, a többi munka néhány átvirrasztott, vörösboros éjszakára maradt. Talán csak Majzik Andi a Parthiscummal csinált önálló rovatot, és a legutóbbi időben Döbörék, leendő utódaink. A „néprajzosító” vonal megfenekelett néhány

referátum közlésével, és ez biztos, hogy nem rajtunk múlt.

A Belvedere intézmény lett a tanszéken. A Hallgatói Önkormányzat támogatását és a tanszék anyagi kereteit a lap számára kellett mozgósítani. Ugyanakkor az egyre poszúsabb kiadványokkal a tanszék gazdagodott. A folyóirat lett a hallgatók első igényes publikálási lehetősége, és a tanszék doyenjei számára – most már szomorúan látjuk – az utolsó.

A távozás az érkezésnél is időszzerűbb. A Belvedere nem követheti az Aetas útját, nem válhat hallgatói szakfolyóiratból a publikálási lehetőség után sóvárgó pályakezdő tanártörténészek átmentésévé! És bár a tragikus felsőoktatási integráció aligha kiméli meg lassan százhuszonöt éves Főiskolánkat, a Belvedere, a főiskolai szintű történészhallgatók lapja a majdani Univerzitásban is irigylendő példa maradhat.

Otthoni magányomból:

Nagy Tamás

Apácák, lovagok, udvarhölgyek

A Belvedere szerkesztőinek tornagyakorlata (A felvételek az 1992 áprilisában megrendezett Tatárjárás-konferencián készültek.)